

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 161/2020
25.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Зорана Таталовића, Соње Павловић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3., у вези са ставом 2., у вези са ставом 1., у вези са чланом 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 4К-1012/2017 од 07.05.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 874/19 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2020. године, већином гласова је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 4К-1012/2017 од 07.05.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 874/19 од 19.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 4К-1012/2017 од 07.05.2019.године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3., у вези са ставом 2., у вези са ставом 1., у вези са чланом 30. Кривичног законика и изречена му је казна затвора у трајању од седам месеци, за коју је одређено да ће се извршити без примене електронског надзора у просторијама у којима окривљени станује. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка – паушала.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 874/19 од 19.11.2019.године одбијена је као неоснована жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и браниоца оптуженог АА и потврђена пресуда Основног суда у Нишу 4К.бр.1012/17 од 07.05.2019.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Станислав Ђурић, због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП-а, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, а из образложења произилази да пресуду побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став. 1. тачка 10) у вези са

чланом 453 ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 874/2019 од 19.11.2019.године и врати Апелационом суду на поновни поступак и одлучивање или да пресуду преиначи и да оптуженог АА ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости образлаже битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП-а, тако што наводи да је окривљени првобитно осуђен због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3 у вези са ставом 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци. Апелацион суд је наведену пресуду укинуо јер у изреци није било наведено да је напад на службено лице извршено у вршењу послова јавне или државне безбедности. У поновљеном поступку заменик тужиоца окривљеном ставља на терет извршење кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 2. у вези са ставом 1. и чланом 30. Кривичног законика, односно да је окривљени спречио службено лице МУП-а у вршењу послова откривања и расветљавања кривичног дела које је предузимало у оквиру својих овлашћења даље наводећи начин извршења. Став је браниоца да после укидања прве пресуде тужилац није могао да прецизира оптужни акт и да окривљеном стави на терет извршење кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 2. у вези са ставом 1. и чланом 30. Кривичног законика јер то представља нову оптужбу која није дозвољена с обзиром да се јавни тужилац на претходну пресуду жалио само у погледу санкције и да је на тај начин повређена одредба члана 453.ЗКП –а, забрана преиначења на штету оптуженог. По мишљењу браниоца окривљени је могао да буде оглашен кривим само за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика.

По оцени Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и тачка 10) ЗКП. Наиме, исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Нишу који је поступао по жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, изјављеној против првостепене пресуде. Апелациони суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 6., 7. и страни 8. став, први, други и трећи пресуде Кж1 874/19 од 19.11.2019.године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одреде члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац окривљеног је у захтеву навео и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1 тачка 7) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до наведене повреде одредаба закона, а имајући

при томе у виду да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић